

БИНОИ МУСУЛМОНӢ	3
ШАШ КАЛИМАИ ДИНӢ	3
МАЪРИФАТИ ПАРВАРДИГОР	6
УСУЛИ ДИН	8
ҚОИДАҲОИ ТАҲОРАТ ВА НАМОЗ	10
БАӢНИ ФАРЗҲОИ ТАҲОРАТ	11
ТАРТИБИ ТАҲОРАТ КАРДАН	14
ТАРТИБИ НАМОЗ ХОНДАН	24
СУРАИ ФОТИҲА	26
ДУӢОИ ҚУНУТ	31
ТАРҶУМАИ ДУӢОИ ҚУНУТ	32
АЗ СУРАҲОИ ҚУРӢОНИ КАРИМ	34
ОЯТАЛКУРСӢ	37
НАМУДҲОИ ФАРЗ ВА СУННАТ	40
НИЯТИ НАМОЗИ ҶУМӢА	45
НИЯТИ НАМОЗИ ИДИ РАМАЗОН	46
НИЯТИ НАМОЗИ ҶАНОЗА	47
ТАСБЕҲИ РАМАЗОН	49
ФАРОИЗИ РУЗА	50
ДУӢОИ БАӢДИ ТАОМ	53

БИСМИЛЛОҲИР РАҲМОНИР РАҲИМ

Алҳамду лиллоҳи раббил ʼоламин, вал оқибату лил муттақин, вассалоту васалому ʼало расулиҳи Муҳаммадин ва олиҳи ва асҳобиҳи аҷмаъин.

Яъне, шукр ва сипоси беҳад ба парвардигори олам.

Оқибат ва некуии охират мар парҳезгоронрост. Ва дуруди бепоён ба пайғамбари У ҳазрати Муҳаммади Мустафо салаллоҳу алайҳи ва саллам.

Аъзу биллоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим.

Яъне, паноҳ металабам ба сӯи Аллоҳ таъоло аз шарри шайтон, сифати шайтон ин аст, ки раҷим аст.

Бисмиллоҳи-р-раҳмони-р-раҳим.

Яъне, ибтидо мекунам ба номи маъбуди (Худои) барҳақ, ки бахшанда ва ниҳоят меҳрубон аст.

Эй номи ту беҳтарин сароғоз,

Бе номи ту нома кай кунам боз.

БИНОИ МУСУЛМОНӢ

1. Калимаи шаҳодат гуфтан аст, ки **«Ашҳаду алло илоҳа иллаллоҳу ва ашҳаду анна Муҳаммадан ʼабдуҳу ва расулуҳу»**.
2. Панҷ вақт намоз гузоридаан аст.
3. Рузаи моҳи шарифи рамазон доштан аст,
4. Закоти мол додан аст.
5. Тавофи хонаи Каъба кардан аст ҳар киро қудрат ва тавоноӣ бошад, мар зод ва родила.

ШАШ КАЛИМАИ ДИНӢ

1. Калимаи тайиба гуфтан аст, ки **«Ло илоҳа иллаллоҳу Муҳаммаду-р-расулуллоҳ»**.
2. Калимаи шаҳодат гуфтан аст, ки **«Ашҳадуалло илоҳа иллаллоҳу ва ашҳаду анна Муҳаммадан ʼабдуҳу ва расулуҳу»**
3. Калимаи тавҳид гуфтан аст, ки **«Ашҳаду алло илоҳа иллаллоҳу ваҳдаҳу ло шарика лаҳу лаҳул мулку ва лаҳул ҳамд юҳйӣ ва юмит ва ҳува ҳайю лоямут биядиҳил хайр ва ҳува ʼало кулли шайин қадир»**.

4. Калимаи тамҷид гуфтан аст, ки
**«Субҳоналлоҳи вал ҳамду лиллоҳи ва ло
илоҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар, ло ҳавла
вало қуввата илло биллоҳил ъалийил ъазим,
мошо аллоҳу кона ва мо лам яшаъ, лам якун».**

5. Калимаи истиғфор гуфтан аст, ки
**«Астағфируллоҳ, астағфируллоҳи таъоло
мин кулли замбин азнабтуҳу ъамдан, ав
хатоан сирран, ав ъало ниятан ва атубу
илайҳи миназзамбиллазӣ аъламу ва
миназзамбиллазӣ ло аълам иннака анта
ъалломул ғуюб».**

6. Калимаи радди куфр гуфтан аст, ки
**«Аллоҳумма инни аъзузу бика мин ан ушрика
бика шайан ва ана аъламу вастағфирука,
лимо ло аълам, иннака анта ъалломул ғуюб
ва сатторул ъуюб ва ғаффоруззунуб, ва
кашшофул қулуб, ло ҳавла ва ло қуввата
илло биллоҳил ъалийил ъазим, мошо аллоҳу
кона ва мо лам яшаъ лам якун».**

1.ТАЪРИФИ ИМОН

«Ал-имону иқрорун бил лисони ватасдиқун бил қалби»

Яъне, имон ба забон иқрор намудан ва ба дил тасдиқу бовар кардан аст, ки Худои таъоло якка ва ягона ва Муҳаммади Мустафо саллаллоху ʼалайҳи васаллам пайғамбари барҳақ аст.

2.ИМОНИ МУЌМАЛ

«Оманту биллоҳи камо ҳува биасмоиҳӣ ва сифотиҳӣ ва қабилту ҷамиъи аҳкомиҳӣ ва аркониҳӣ»

Яъне, Худои таъолоро ба ҳамаи номҳояш ва сифоташ, ки дар Куръон аст бовар кардам ва ҳамаи фармонҳои уро қабул намудам ва аз он чи манъ кардааст, боз истодам.

3.ИМОНИ МУФАССАЛ

Оманту биллоҳи ва малоикатиҳӣ ва кутубиҳӣ ва русулиҳӣ вал явмил охири, вал қадари хайриҳӣ ва шарриҳӣ миналлоҳи таъоло вал баъси баъдал мавт.

Яъне, имон овардам ба Худои таъоло, ба фариштагони вай, ба китобҳои вай, ба

пайғамбарони вай ва ба рузи қиёмат ва ба тақдири некӣ ва бадӣ ҳама аз Худои таъолост ва ба зинда гардонидани баъд аз мурдан.

4.ИМОНИ МУХТАСАР

Мо амаранияллоҳу таъоло бихӣ қабилтуҳу ва мо наҳони ӯанҳу интаҳайту ӯанҳу.

Яъне, мухтасари имон ин, ки гуяд бандагон чизе, ки маро амр кардааст Аллоҳ таъоло ба ҳамон чиз қабул кардам ва аз чизе, ки наҳӣ кардааст маро Аллоҳ таъоло аз ҳамон чиз бозистодам.

МАЪРИФАТИ ПАРВАРДИГОР

Барои муъминон зарур аст, Аллоҳ таъолоро ба даҳ сифат шиносанд, ки ҳашти он субутӣ ва дуйи он салбист.

1. ***Илм*** - яъне Аллоҳ таъоло доност бар ҳама ашё.
2. ***Қудрат*** - яъне Аллоҳ таъоло тавоност ба чизе, ки хоҳад аз кардан ва нокардан.
3. ***Ҳаёт*** - яъне Аллоҳ таъоло зинда аст азалан ва абадан.

4. **Самъ** - яъне Аллоҳ таъоло шунавост на ба гуш.

5. **Басар** - яъне Аллоҳ таъоло биност на ба чашм

6. **Калом** - яъне Аллоҳ таъоло гуёст на бар забон

7. **Ирода** - яъне Аллоҳ таъоло соҳиби ирода аст ва соҳиби ихтиёр аст. Ҳар чӣ хост шуд ва ҳар чӣ нахост нашуд.

8. **Таквин** - яъне Аллоҳ таъоло набударо пайдо кунанда аст.

ВА ОН ДУЕ, КИ САЛБИСТ

1. **Аллоҳ таъоло якка ва ягона аст бе шарик, бе мисл ва бе монанд аст.**

2. **Аллоҳ таъоло пок аст аз ҷамиъи ъайбҳо ва нуқсонҳо.**

СЕ ВАҲДАТИ ЗАРУРИЁТИ ДИН

1. **Ваҳдат дар холиқият** - яъне Аллоҳ таъоло холиқи кулли ашёст, ғайри у холиқи дигаре нест.
2. **Ваҳдат дар маъбудият** - яъне Аллоҳ таъоло лоиқи ибодат ва парастиш аст, ғайр аз вай маъбуди дигаре нест.
3. **Ваҳдат дар воҷибул вучуд** - яъне Аллоҳ таъоло воҷибул вучуд аст, ҳастии у аз зоти худ уст ғайре дахл надорад ин сифат дар ғайри Аллоҳ таъоло нест.

УСУЛИ ДИН

Усули дин бародар ҳашт қисм аст,
Бигуям бо ту ҳар якро чӣ исм аст.
Аввал тавҳид бошад эй мусалмон,
Дуввум ӯадл аст, бино бар амри султон.
Мақоми саввумин бошад имомат,
Мақоми чорумин бошад нубуват.
Ба панҷум амри маъруф аст бингар,
Ба шашум низ медон наҳйи мункар.
Мақоми ҳафтумин бошад тавалло,
Мақоми ҳаштумин бошад табарро.

ТАРҶУМА

1. **Тавҳид** - яъне Аллоҳ таъолоро донистан ва ягона эътиқод кардан.
2. **Ъадл** - яъне ба худ ростӣ кардан аст.
3. **Имомат** - яъне кори охиратро аз кори дунё муқаддам доштан аст.
4. **Нубуват** - яъне ҳазрати Рисолатпаноҳ салаллоҳу алайҳи ва салламо пайғамбари барҳаҳ донистан ва ҳамаи пайғамбаронро барҳаҳ донистан аст.
5. **Амри маъруф** - яъне чизе, ки Худои таъоло амр кардаст, ба ҷо овардан аст.
6. **Наҳйи мункар** - яъне аз он чизе, ки Худои таъоло наҳй кардааст, дур будан аст.
7. **Тавалло** - яъне дустони Худои таъолоро дуст доштан аст.
8. **Табарро** - яъне душманони Худои таъолоро душман донистан аст.

ҚОИДАҲОИ ТАҲОРАТ ВА НАМОЗ

ПОКИЗАГӢ

Пайғамбаромон Муҳаммади Мустафо салаллоҳу ʔалайҳи ва саллам фармудаанд: **«Ад-дину ан назофату»**. Яъне дин покизагист.

Дини Ислом дили мардумро аз ҳамаи иллатҳои шайтонӣ, разолат ва ҷаҳолат пок сохта, инсонии ҳақиқии поквичдонро ба камол мерасонад. Дар зимни таълимоти Ислом покизагии тан низ ҷои асосиро ишғол мекунад. Покизагӣ боиси тандурустӣ буда, тани дуруст, ақли дуруст сабаби саодати ҳар ду дунё буда, покии қалб аз комили ақл ҳосил мешавад. Агар бадан чиркин ва нопок бошад, дил хира шуда аз маъноҳои олии руҳонӣ баҳра намеёбад.

Эй мусаллӣ биё таҳорат кун,

Хонаи дини худ иморат кун.

Чун биёрӣ таҳарати зоҳир,

Ботинат низ ҳақ кунад тоҳир.

Пайғамбарамон Муҳаммади Мустафо салаллоҳу ʔалайҳи ва саллам фармудаанд: **«Ал - вузуу мифтоҳу-с-салоти ва-с-салоту мифтоҳ-ул ҷаннати»**.

Яъне, таҳорат калиди намоз аст ва намоз калиди ҷаннат аст.

БАЁНИ ФАРЗҲОИ ТАҲОРАТ

Дар таҳорат 5 фарз аст, агар ришдор бошад:

1. Руйро шустан аз дамидани муи пешонӣ то зери манаҳ ва аз ин нармии гуш то он нармии гуш.
2. Ҳар ду дастро шустан ба ҳамроҳии оринҷ.
3. Ҳар ду пойро шустан бо ҳамроҳии буҷул.
4. Масҳ кашидани чаҳоряки сар.
5. Масҳ кашидани риш, агар риш ғафс бошаду зери он об надарояд.

БАЁНИ СУННАТҲОИ ТАҲОРАТ

Дар таҳорат сездаҳ суннат аст:

1. Бисмиллоҳи-р-рахмони-р-рахим гуфтан.
2. Шустани ду даст бо банди даст.
3. Мисвок кардан (бо шоткаи дандоншуй ҳам ҷоиз аст).
4. Шустани даҳон бо се каф оби нав.
5. Шустани бинӣ инчунин.
6. Хилол кардани риш.
7. Шустани ҳар узв се бор.

8. Масҳ кашидани кулли сар як бор.
9. Хилол кардани ангуштон.
10. Масҳ кашидани гушҳо бо оби боҳимондаи сар.
11. Ният.
12. Тартиб.
13. Пай дар пай шустани аъзо.

БАЁНИ МУСТАҲАБОТИ ТАҲОРАТ

Дар таҳорат ду мустаҳаб аст:

1. Ибтидо кардан аз тарафи рост.
2. Масҳ кашидани гардан

БАЁНИ МАКРУҲОТИ ТАҲОРАТ

Дар таҳорат ҳафт макруҳот ҳаст:

1. Об дар даҳону бинӣ кардан бо кафи чап.
2. Об бар рӯй сахт задан.
3. Аврати худро назар кардан.
4. Балғам ва ба монанди балғам андохтан дар об.
5. Сухан гуфтан дар мақоми истинҷо.

6. Бо дасти рост афшондани бинӣ
7. Ба тарафи қибла истинҷо кардан.

БАЁНИ ШИКАНАНДАҲОИ ТАҲОРАТ

Шиканандаҳои таҳорат нӯҳ аст:

1. Он чизе, ки мебарояд аз пасу пеш агар чанде ҷорӣ ҳам набошад.
2. Он чизе, ки мебаряд аз ғайри пасу пеш агар ҷорӣ шавад, мисли хуне, ки мебарояд аз дасту по ва ғайра, баъд аз задани сузан ва монанди сузан.
3. Қай кардани хуни тунук, агар сурх шавад ба он оби даҳон, аммо агар зард шавад таҳоратро намешиканад.
4. Қайи ғайри хуни тунук, агар пур кунад даҳонро. Аммо балғам таҳоратро намешиканад.
5. Хоби такязада.
6. Беҳушӣ.
7. Девонагӣ.
8. Хандаи қаҳқаҳаи болиғ дар намоз.
9. Рӯ ба рӯ шудани аврати зан аврати мардро дар ҳолате, ки бараҳна бошад ва мунташир бошад аврати мард.

ТАРТИБИ ТАҲОРАТ КАРДАН

Касе, ки намоз ё Қуръон хонданро ирода кунад, бар вай таҳарат гирифтани лозим аст. Ду махраҷро бо кулҳ пок карда, мустаҳаб кунад. Мустаҳаб ин, баъди бо кулҳ пок кардан, бо об махраҷро мешуяд, ва мегуяд: **«Ният кардам таҳорат созам то намоз бар ман мубоҳ (раво) гардад»**. Баъд аз мустаҳаб ба таҳорат шуруъ мекунад: **«Бисмиллоҳи-р-раҳмони-р-раҳим** «гуфта, дастҳояшро се бор мешуяд ва ангуштонашро ҳилол мекунад.

Ба даҳонаш се бор об гирифта, бо ду ангуштонаш тарафҳои чапу рости даҳонашро ҳилол мекунад. Мисвок кунад афзал аст. Мисвок суннати пайғамбарамон Муҳаммади Мустафо салаллоҳу ʼалайҳи васаллам буд, 14 хосият дорад. Мисвок аз чуби талх бояд бошад, асбоби дандоншуиро ҳам ба ҷойи мисвок ба кор бурдан мумкин аст ва инро мегуяд:

«Субҳоналлоҳил ʼалийил ʼазим».

Ба биниаш се маротиба ба муболиға (яъне, обро то димоғаш кашад) об гирад ва инро

мегуяд: **«Валҳамду лиллоҳи њало динил
ислом»**

Се маротиба руяшро мешуяд ва калимаи
тайиба ва шаҳадатро мегуяд: **«Ло илоҳа
иллаллоҳу Муҳаммаду-р-расулуллоҳ.
Ашҳаду алло илоҳа иллаллоҳу ва ашҳаду
анна Муҳаммадан њабдуҳу ва расулуҳу»**.

Ду дасташро бо ҳамроҳии оринҷ се маротиба
мешуяд, дар вақти ба дасти рост об рехтан **«Ал
қодир»** ва ба дасти чап об рехтан **«Ан нозир»**
мегуяд.

Об гирифта бирезад, бо кафи дастҳояш
сарашро молида масҳ кашида, бо ангуштонаш
ба даруну беруни гуш молида, пушти
ангуштонашро ба ду ҷониби гардан мекашад.

Пойҳояшро (аз пои рост сар карда) бо буҷулак
се маротиба бишуяд ва инро мегуяд:
**«Аллоҳума саббит қадамайни њало сиротин
мустақим»**.

НАМОЗ

Намозхон бояд пеш аз намоз хондан азон гуяд.
Азон шиори ислом аст.

КАЛИМАҲОИ АЗОН

Аллоҳу акбар - 4 маротиба.

Ашҳаду алло илоҳа иллаллоҳ - 2 маротиба

Ашҳаду анна Муҳаммаду-р-расулуллоҳ - 2
маротиба

Ҳайя ъала-с-салоҳ - 2 маротиба

Ҳайя ъалал фалоҳ - 2 маротиба

Аллоҳу акбар - 2 маротиба

Ло илоҳа иллаллоҳ - 1 маротиба

Муаззин дар вақти азон гуфтан, ҳангоми «**Ҳайя ъала-с-салоҳ**» руяшро ба тарафи рост ва ҳангоми «**Ҳайя ъалал-фалоҳ**» руяшро ба тарафи чап гардонад. Дар намози бомдод, баъди «**Ҳайя ъалал-фалоҳ**» ду маротиба «**Ассалоту хайрун минаннавм**», яъне намоз беҳтар аст аз хоб гуяд.

Шунавандаи азон он чӣ муаззин гуяд, такрор кунад ва дар вақти шунидани «**Ҳайя ъала-с-салоҳ**» ва «**Ҳайя ъалал- фалоҳ**» «**Ло ҳавла ва ло қуввата илло биллоҳил ъалийил ъазим**» гуяд. Муаззин ва шунавандаи азон баъди азон ин дуъоро хонад.

ДУЪОИ БАЪДИ АЗОН

«Аллоҳума рабба хозиҳид-даъвати томмати вассалотил қоимати оти Муҳаммаданил василата вал фазилати ва дараҷатаррафиъата вабъасху мақома маҳмуданализӣ ваъаттаҳу варзуқно шафоъатаҳу явмал қиёмаҳ иннака ло тухлифул миъод».

ТАКБИР-ИҚОМАТ

Такбир худи азон аст, фақат тезтар гуфта мешавад. Баъд аз «**Ҳайя ъалал фалоҳ**», 2 маротиба «**Қад қомати-с-салот**»- ро зиёда карда мешавад. Такбир пеш аз оғози намози фарз гуфта мешавад.

БАЁНИ ФАРОИЗИ НАМОЗ

Дар намоз 12 фарзи муттафакунъалайҳ аст:

1. Оби пок.
2. Ҷои пок.
3. Ҷомаи пок ва покии бадан.
4. Шинохтани вақт.
5. Руй ба суи қибла кардан.
6. Ният.
7. Такбири таҳрима.
8. Қиём.
9. Қироат
10. Рукуъ.
11. Саҷда кардан.
12. Қаъдаи охир миқдори ташахҳуд хондан.

БАЁНИ ВОҶИБОТИ ЁМ ДАР НАМОЗ

1. Лафзи Аллоҳу акбар гуфтан аст дар такбири таҳрима.
2. Қаъдаи аввал.
3. Аттаҳиёт хондан дар қаъда.
4. Ором гирифтан дар рукуъ ва суҷуд.

5. Овардани ҳар фарз дар мавзеъаш.
6. Овардани ҳар воҷиб дар мавзеъаш.
7. Хориҷ шудани намозхон аз намоз бо лафзи «Ассалому ъалайкум ва раҳматуллоҳ».

БАЁНИ ВОҶИБОТИ ХОС ДАР НАМОЗ

1. Таъин кардани ду ракаъати аввал барои қироат.
2. Таъини сураи фотиҳа дар ду ракаъати аввал.
3. Фотиҳа як маротиба хондан
4. Замъи сура бар фотиҳа камаш миқдори як ояти дароз ё се ояти кутоҳ.
5. Тақдими фотиҳа бар сура.
6. Дуъои қунут хондан дар витри воҷиб.
7. Дар баландӣ баланд хондан.
8. Дар пастӣ паст хондан.
9. Сукут кардани муқтадӣ дар вақти қироати имом.
10. Мутобиъат кардани муқтадӣ имомашро.
11. Саҷдаи тиловат бар имом ва мунфарид (танҳогузор).
12. Такбироти ъидайн.
13. Такбироти рукуъи ъидайн.
14. Саҷдаи саҳв бар имом ва мунфарид.

БАЁНИ СУННАТҲОИ ЁМ ДАР НАМОЗ

1. Бардоштани ду даст дар таҳрима.
2. Бардоштани ду даст дар такбири қунут.
3. Бардоштани ду даст дар такбироти ӯидайн.
4. Парешон кардани ангуштон дар вақти бардоштан.
5. Субҳонакаллоҳумаро хондан.
6. Ниҳодани дасти рост бар болои дасти чап.
7. Такбирҳои интиқолот, яъне такбирҳое, ки онҳоро гуфта аз як рукн ба рукни дигари намоз мегузаранд.
8. «**Субҳона раббиял ъазим**» гуфтан дар рукуъ.
9. Гирифтани зону дар вақти рукуъ бо ду даст.
10. Парешон кардани ангуштон дар рукуъ.
11. Қавма, яъне қоматро рост кардан баъди рукуъ ва баъд аз он сачда кардан.
12. Ҷаласа, яъне ором гирифтани байни ду сачда.

13. Саҷда кардан бар ҳафт яъзо, яъне ба пешонию бинӣ, ва ба ду зону ва бо ду даст ва пой.
14. «**Субҳонараббиял аъало**» гуфтан дар саҷда се бор.
15. Салавот хондан бар расуллуллоҳ; баъди аттаҳиёт.
16. Аллоҳумағфирлӣ кардан.
17. Салом додан бар рост ва бар чап.

БАЁНИ СУННАТҲОИ ХОС ДАР НАМОЗ

1. Такбирҳоро баланд гуфтани имом.
2. Наздик бурдани муқтадӣ такбирашро ба такбири имом.
3. Мутобиъат кардани муқтадӣ имомашро дар ҳар феъли имом.
4. «**Аъзу биллоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим**» гуфтан
5. Паст гуфтани «**Аъзу биллоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим**»
6. «**Бисмиллоҳи-Р-рахҳмони-р-раҳим**» гуфтан.

7. Паст гуфтани «**Бисмиллоҳи-р-рахмони-р-рахим**».

8. «**Омин**» гуфта оҳиста, ки дигаре нашунавад, баъди тамом шудани алҳамд (сураи фотиҳа) барои имом ва танҳогуздор, хоҳ дар намози баланд бошад ё паст.

9. «**Самиъаллоҳу ли ман ҳамидаҳ**» гуфтани имом ва «**Раббано лакал ҳамд**» гуфтани муқтадӣ. Аммо танҳогуздор ҳар ду ро мегуяд.

10. Хобондани пой чап ва нишастан бар болои у ва истода кардани пой рост дар қаъда барои мардон, аммо занон дар вақти нишастан ду пой худро аз чониби рост мебароранд.

БАЁНИ МУФСИДОТИ НАМОЗ

1. Сухан гуфтан ба сухани одамиён.

2. Ханда кардан дар даруни намоз.

3. Амали бисёр, яъне амале, ки муҳтоҷ ба ду даст бошад.

4. Тарк кардани яке аз фарзҳо бе узр агарчанде, ки бошад бе ихтиёри намозхон.

5. Худро ҳадас расонидан.

РАКАЪАТҲОИ НАМОЗИ ШАБОНАРУЗӢ **ЧУНИН АСТ**

Бомдод - 2 ракаъат суннат, 2 ракаъат фарз.

Пешин - 4 ракаъат суннат, 4 ракаъат фарз, 2 ракаъат суннат.

Ъаср - 4 ракаъат фарз.

Шоҳ - 3 ракаъат фарз, 2 ракаъат суннат.

Хуфтан - 4 ракаъат фарз, 2 ракаъат суннат, 3 ракаъат витри воҷиб.

ВАҚТҲОИ НАМОЗ

Вақти намози бомдод аз дамидани субҳи содиқ, то баромадани офтоб.

Вақти намози пешин баргаштани офтоб аз нуҳтаи қиём, аз гаштани соя то расидани сояи ҳар чиз дучанди ҳамон чиз, ва то даромадани вақти намози ъаср.

Вақти намози ъаср аз қазо шудани намози пешин, то фуру рафтани офтоб тахминан ду соат пеш аз вақти намози шом хонда мешавад.

Вақти намози шом аз фуру рафтани офтоб то ғоиб шудани шафақи сурх.

Вақти намози хуфтан баъд аз ғоиб шудани шафақи сурх то дамидани субҳ, то даромадани намози бомдод хонда мешавад.

Вақти намози витри воҷиб ҳам ҳамин аст.

ТАРТИБИ НАМОЗ ХОНДАН

Баъд аз таҳорат бо ҷомаи пок дар ҷои пок истода, рӯй ба тарафи қибла карда ният кунад: **«Ният кардам бигузoram... (ду, се, чор) ракаъат... (суннати, фарзи, витри) намози... (бомдод, пешин, ӯаср, шом, хуфтан) вақте ки бар ман аст, рӯй овардам ба қибла, қиблаи ман ба ҷиҳати Каъба (агар ба имом иқтидо кунад, «иқтидо кардам ба имоми ҳозир истода» гуяд) холисаллиллоҳи таъоло».**

ТАКБИРИ ТАҲРИМА

Баъд, Аллоҳу акбар гуфта сари нарангушти ду дасташро ба нармии гуш мерасонад, (занҳо даруни каф ба тарафи қибла карда, ду дастро баробари китф бардоранд) ин амалро аз ин сабаб такбири

тахрима гуянд, ки эътиборан аз ин такбир гап задан, таъом хурдан ва ғайра ҳаром гардад.

ҚИЁМ-Дасти ростро ба болои дасти чап дар зери ноф монад ва ду чашмашро ба сачдагоҳ духта истад. Занҳо ду дастро бар болои сина монанд. Ин ҳолатро қиём номанд.

ОГОҲ-Намозхон бояд дар қиём назар ба сачдагоҳи худ кунад. Дар рукуъ назар ба ангуштони пойи худ, дар сачда назар ба нармии бинии худ кунад, чашмашро напушад, ки макруҳ аст. Дар қаъда назар ба сандуқи синаи худ кунад. Пайғамбарамон Муҳаммади Мустафо саллаллоҳу ʼалайҳи ва саллам дар ҳадиси шарифи худ фармудаанд:

Ибодат кунед Аллоҳ таъолоро ҳамчуноне, ки мебинед, уро пас агар набинед, уро У мебинад шуморо.

Дар қиём аввал сано бихонад.

САНО-«*Субҳонакаллоҳумма ва биҳамдика ва табора касмука ва таъоло ҷадука ва ло илоҳа ғайрук*». Баъд «*Аъзузу биллоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим, Бисмиллоҳи-р- раҳмони-р-раҳим*» гуфта, сураи фотиҳаро бихонад.

СУРАИ ФОТИҲА

**Алҳамду лиллоҳи раббил ʼоламин,
арраҳмонирраҳим. Молики явмиддин. Ийёка
наъбуду ва ийёка насстаъин, ихдинас
сиротал мустақима, сиротал лазина
анъамта ʼалайҳим, ғайрил мағзуби алайҳим
валаззоллин. Омин.** Баъд аз якеашро бихонад.

СУРАИ ЎАСР

**Вал ʼасри иннал инсона лафи хусрин иллал
лазина Оману ва ʼамилус - солиҳоти ватаво
савбилҳақи ватаво савбиссабр.** Баъд Аллоҳу
акбар гуяд.

РУКУЪ-Хам шуда бо ду даст сарҳои зонуяшро
бо ангуштон гирад, чуноне, ки миёни ангуштон
кушода бошад, тахтапушташро ба сараш
баробар кунад ва се маротиба «**Субҳона
раббиял ʼазим**» гуяд. Аз ин рукуъ
«**Самиъаллоҳу лиман Ҳамидаҳ** - «**Раббано
лакал ҳамд**» гуфта, рост шавад, агар ба имом
иқтидо карда бошад, «**Рабанно лакал ҳамд**»
гуяд. Агар худӣ имом бошад, «**Самиъаллоҳу
лиман ҳамидаҳ**». гуяд.

САҶДА-Боз Аллоду акбар гуфта, ба саҷда равад. Ду зону, ду даст, бинӣ ва пешони ро ба замин монад. Ду пой (қадам)-ро рост монда, кушиш кунад, ки сари ангуштонаш ба суи қибла бошанд. Шикамашро аз ронаш дур ва ковок гирад, аммо занон шикамро ба рон бичаспонанд, дар саҷда се маротиба «**Субҳана раббиял ъало**» гуяд, баъд «**Аллоҳу акбар**» гуфта бишинад, як нафас хомуш ва ором нишаста, боз ба тартиби боло гузашта саҷда кунад. Бо саҷдаи дуввум як ракаъат намоз мешавад. Аз саҷдаи дуввум «**Аллоҳу акбар**» гуфта, рост шавад ва дар қиём боодобона истода, аввал сураи фотиҳа ва яке аз сураҳоро бихонад.

СУРАИ КАВСАР

Инно аътайно кал кавсар, фасалли лираббика ванҳар. Инна шониака ҳувал абтар.

Баъд рукуъ ва саҷда карда, дар ин ракаъат нахезад, балки нишаста, дар қаъда ташаҳҳуд бихонад.

ҚАЪДА

Одоби қаъда (нишастан) ин аст. Пои чапро паҳн карда, ба болои у бинишинад ва пои росташро бимонад ба ин тариқ, ки сари ангуштонаш бар замин бошаду суми пой ба боло. Ду дасташро ба болои рон бимонад, дастҳо бояд баробари зону бошанд. Аммо занҳо дар болои дунбаи чап нишаста, ду пойро аз ҷониби рост мебароранд. Дар ин ҳолат ташаҳҳуд меҳонанд.

ТАШАҲҲУД

***Аттаҳиёту лиллоҳи вассалавоту
ваттайибот. Ассалому ғалайқа
айюҳаннабийю ва раҳматуллоҳи ва
баракотух. Ассалому ғалайно ва ғало
ғибодиллоҳиссолихун, ашҳадуалло илоҳа
иллаллоҳу ва ашҳаду анна Муҳаммадан
ғабдуҳу ва расулуҳ.***

Агар намоз ду ракаъатӣ бошад, баъд аз ташаҳҳуд салавот ва дуъо меҳонад.

САЛАВОТ

Аллоҳума салли ъало Муҳаммадин ва ъало оли Муҳаммад камо саллайта ъало Иброҳима ва ъало оли Иброҳим, иннака Ҳамидум - маҷид. Аллоҳума борик ъало Муҳаммадин ва ъало оли Муҳаммад, камо борикта ъало Иброҳима ва ъало оли Иброҳим, иннака Ҳамидум - маҷид.

ДУО

Аллоҳуммағфирлӣ вали волидайя вали чамиъил муъминина вал муъминот, вал муслимина вал муслимот. Бираҳматика ё арҳамар роҳимин.

Баъд ба тарафи рост сарашро гардонида, чуноне, ки китфашро бинад, **«Ассалому ъалайкум ва раҳматуллоҳ»** гуяд. Ва ба тарафи чапаш ҳам ҳамин хел салом дода барояд.

Агар намоз чор ракаъатӣ бошад дар қаъдаи ракаъати дуввум ташахҳудро хонда **«Алоҳу акбар»** гуён аз қояш бархезад ва рост шуда дар тартиби боло гузашта сураи фотиҳа хонад.

Агар ин намоз намози фарз бошад,(монанди фарзи пешин, ъаср ва хуфтан) баъд аз сураи фотиҳа дигар сура намехонад (мисли суннати пешин ва Ҷумъа ва таровиҳ) дигар сура низ бихонад. Баъди рукуъ ва ду саҷда бархезад ва рост шуда, сураи фотиҳа ва дигар сура хонда (дар суннатҳо) ё нахонда (дар фарзҳо) рукуъ ва ду саҷда кунад. Баъд аз саҷдаи дуввум нишаста, ташахҳуд салавот ва дуъо хонда, ба ду тараф салом диҳад.

Дар намози се ракаъата, дар фарзи шом баъд аз ташахҳуди ракаъати дуввум рост шуда, сураи фотиҳаро сирран хонад, рукуъ ва ду саҷда карда, нишаста бо ҳамаи мазкуроти боло намозро тамом кунад. Дар витри воҷиби хуфтан дар ракаъати саввум сураи фотиҳа ва дигар сура хонда, мисли такбири таҳрима «**Аллоху акбар**» гуён сари нарангуштонро ба нармии гуш бирасонад ва боодобона истода, дуъои қунутро бихонад.

ДУЪОИ ҚУНУТ

Аллоҳума инно настаъинука ва настағуфирука ва нуъмину бика ва наттаваккалу ʔалайка ва нусни ʔал айкал хайр. Нашкурука ва ло накфурук, ва нахлаъу ва натруку май яфҷурук. Аллоҳума ийёка наъбуду валака нусалли насҷуду ва илайка насъо, ва нахфиду, ва нарҷу раҳматака, ва нахшо ʔазобака, инна ʔазобака бил куффори мулҳиқ.

Баъд мисли дигар намозҳо рукуъ ва ду сачда карда, дар қаъда ташахҳуду салавоту дуъо, ҳамаашро хонда, ба ду тараф салом дода, аз намоз барояд.

Бенамозӣ гуноҳи калон буда. дар охират азоби сахт дорад. Аз бенамоз ҳеҷ хайрот дар назди Аллоҳ қабул

намешавад. Имони бенамоз даъвои бедалел аст бояд, ҳар як мусулмон панҷ вақт намозро дар вақташ ба ҷо оварад.

***Рӯзи машҳар, ки ҷонгудоз бувад,
Аввали пурсиш аз намоз бувад,
Пас макун дар намозҳо тақсир,
То дар он руз бошадат тавфир.***

ТАРҶУМАИ ДУЪОИ ҚУНУТ

Эй, Аллоҳ, аз ту мадад металабем ва аз ту мағфират мехоҷем ва бар ту эътимод (боварӣ) мекунем ва туро ситоиш мекунем. Ба зикри хайр аз ту сипосгузорӣ мекунем ва туро ношукрӣ намекунем ва касеро, ки нофармони туст раҳо мекунем ва аз ӯ алоҳида мешавем. Эй Аллоҳ, хос туро ибодат мекунем ва барои ту намоз мегузorem ва саҷда мекунем ва ба сӯи ту меравем ва анҷоми хидмат менамоем ва умедвори раҳмати туем ва аз азоби ту метарсем, ҳамоно азоби ту ба куффор хоҳад расид.

ДУЪО ВА ТАСБИҲОТИ БАЪДИ НАМОЗ

Ҳар як намозхон баъд аз намоз инро бояд гуяд:

***1. Астағфируллоҳ астағфируллоҳ астағфируллоҳ
Аллоҳума антас-салом ва минкас - салом.***

Таборақта раббано ва таъолайта ё зал ҷалоли вал икром.

2. Субҳоналлоҳ (33 маротиба, Алҳамду лиллоҳ (33 маротиба) Аллаху акбар (33 маротиба), Калимаи тавҳид (1 маротиба).

Ҳар кас тасбиҳот ва калимаи тавоҳидро баъди намоз бихонад, боиси ғавоиди динию дунявӣ хоҳад шуд. Дар охир ин дуъоро гуяд:

Аллоҳума тақаббал минно салотано, ва тазарруъано ва таҳашшуъано ваъфу анно мин ҷамиъи нуқсониха ва тақсиротиҳа, ва тубъалайно ё мавлоно иннака антаттаввобур раҳим, бираҳматика ё арҳамарроҳимин».

ДУЪОИ ХАЙР

Илоҳо оқибати кори ҷамъи муъмининро ба хайр гардонӣ, имонро саломат дорӣ, ба роҳи рост ҳидоят кунӣ, Тавфиқ бар тоъат, ва парҳез аз маъсият каромат фармой. Аз гуноҳҳои сағира ва кабира пок гардонӣ. Аз бало ва офатҳо дар паноҳат нигаҳ дорӣ. Ба ҷамъи муроду мақсадҳои неки динию дунявӣ бирасонӣ. Аз гавҳари имон, ки ато фармудӣ, ҷудо нагардонӣ, омин ё раббалъоламин. Бираҳматика ё арҳамарроҳимин.

АЗ СУРАҲОИ ҚУРЪОНИ КАРИМ

СУРАИ ФОТИҲА

БИСМИЛЛОҲИР РАҲМОНИР РАҲИМ

Алҳамду лиллоҳи раббил ʼоламин,
арраҳмонир- раҳими молики явмиддин.
Ийёка наъбуду ва ийёка насстаъин,
иҳдиснассиротал мустақима, сиротал
лазина анъамта ʼалайҳим, ғайрил мағзуби
ʼалайҳим валаззоллин. Омин.

СУРАИ ЂАСР

Вал ʼасри иннал инсона лафи хусрин иллал
лазина оману ва ʼамилуссолиҳоти ватаво
савбилҳаққ ватаво савбиссабр.

СУРАИ ФИЛ

Алам тара кайфа фаʼала раббука биасҳобил
фил. Алам ячаʼал кайдахум фӣ тазлилив. Ва
арсала ʼалайҳим тайран абобил. Тармиҳим
биҳиҷоратим мин сиччил. Фачаʼалаҳум
каʼасфим маъкул.

СУРАИ ҚУРАЙШ

Лиилофи қурайшин илофиҳим
риҳлаташшитои вассайф. Вал яъбуду
раббаҳозал байтиллази атъамахум мин
чувъив ва оманаҳум мин хавф.

СУРАИ МОЪУН

Араайталлазӣ юказзибу биддин.
Фазоликаллазӣ ядуъъул ятим. Ва ло яхуззу
ъало таъомил мискин. Фавайлун лил
мусаллин-аллазина хум тан салотиҳим
сохун. Аллазина хум юроун. Ва ямнаъунал
моъун.

СУРАИ КАВСАР

Инно аътайно кал кавсар. Фасалли
лираббика ванҳар. Инна шониака ҳувал
абтар.

СУРАИ КОФИРУН

Қул ё айюҳал кофирун ло аъбуду мо таъбудуна вало антум ъобидуна мо аъбуд. Ва ло ана ъобидум мо ъабаттум вало антум ъобидуна мо аъбуд. Лакум диникум валия дин.

СУРАИ НАСР

Изо ҷоа насруллоҳи вал фатҳу
Вараайтанноса ядхулуна фи диниллоҳи
афвоҷо. Фасаббих биҳамди раббика
вастағфирҳ. Иннаҳу кона таввобо.

СУРАИ МАСАД

Таббат ядо абилаҳабив ва табб. Мо ағно
ъанҳу молуҳу ва мо касаб. Саясло норан зота
лаҳабив вамраатуҳ ҳаммолатал ҳатаб.
Фиҷидиҳо ҳаблум мим масад.

СУРАИ ИХЛОС

Қул хуваллоҳу аҳад. Аллоҳуссамад. Лам
ялид ва лам юлад. Ва лам якул лаҳу куфуван
аҳад.

СУРАИ ФАЛАҚ

Қул аъузу бираббил фалақ. Мин шарри мо халақ. Ва мин шарри ғосиқин изо вақаб. Ва мин шаррин нафосоти фил ъуқади. Ва мин шарри ҳосидин изо ҳасад.

СУРАИ НОС

Қул аъузу бираббинноси, маликинноси, иллоҳинноси, мин шаррил вас - восил ханнос. Аллазӣ ювасвису фи судуринноси минал қиннати ваннос.

ОЯТАЛКУРСЙ

Аллоҳу ло илоҳа илло ҳу- Алҳаюл қайюм. Ло таъхузуҳу синатув ва ло навм. Лаҳу мо фиссамовоти ва мо фил арз. Манзаллазӣ яшфаъу ъиндаҳу илло биизниҳ Яъламу мо байна айдиҳим ва мо халфаҳум ва ло юҳитуна бишайим мин ъилмиҳи илло бимошоъ. Васиъа курсиюхуссамовоти вал арз. Вало яудуҳу ҳифзуҳумо ва хувал алийюл ъазим.

ХАТМИ ҚИРОАТ

*Субхона раббика раббил ъиззати
ъаммоясифун. Ва саломун ъалал мурсалин.
Валҳамду лиллоҳи раббил ъоламин.*

ДУЪОИ БАЪДИ ҚИРОАТ

*Ҳадя кардам савоб ва самараи тиловати
Қуръони Каримро ба ризои Ҳак, субхонаху ва
таъоло, ба руҳи пур футуҳи ҳазрати
рисолатпаноҳ Муҳаммад Мустафо
саллаллоҳу ъалайҳи ва саллам ва ба арвоҳи
ҷамиъи муъминин ва муъминот ва муслимин
ва муслимот, падарону модарон ва ба арвоҳи
ҷамиъи гузаштагоне, ки ҳаққи онҳо бар
мост. Худованди таборак ва таъоло
ҷамиъашонро ғариқи раҳмат ва шоистаи
ҷаннат гардонад, бираҳматика ё арҳамар
роҳимин.*

АМАЛҲОИ МАШРУЪ ВА ҒАЙРИ МАШРУЪ

Амалҳои машруъ 5-то ва ғайри машруъ 3-то мебошанд.

ФАРЗ-Он чизест, ки собит шудааст ба далели қатъӣ ва шубҳае дар ҳамагон далел нест. Ҳукуми фарз савоб аст ба сабаби кардан, иқоб аст ба сабаби тарк кардан ва куфр аст ба сабаби инкор (рад) кардан. Амали фарз мисли намоз хондан, руза доштан, ҳаҷи Байтуллоҳ кардан, закоти мол додан, амри маъруфу наҳӣи мункар кардан.

ВОҶИБ-Он чизест, ки собит шудааст ба далели гумоне, ки ҳаст шубҳае дар ҳамагон далел. Ҳукуми воҷиб савоб аст ба сабаби кардан аз руи амали фарз ва иқоб аст ба сабаби тарк кардан ва адами (набудани) куфр аст ба сабаби инкор (рад) кардан. Амали воҷиб мисли намози витр, дуъои қунут, намозҳои ид, садақаи фитр, қурбонӣ кардан.

СУННАТ-Қавл, амал ва иқрори пайғамбарамон салаллоҳу ʼалайҳи ва саллам аст ва он чизест, ки мувоҷаҳат карданд пайғамбарамон салаллоҳу ʼалайҳи ва саллам дар ҳамаи ҳаёти худ, тарк кардан, як ё ду маротиба. Ҳукуми суннат савоб аст ба сабаби кардан ва иқоб аст ба сабаби қасдан тарк кардан. Амали суннат мисли риш мондан, мисвок кардан.

МУСТАҲАБ-Он чизест, ки пайғамбарамон саллаллоҳу ʔалайҳи ва саллам дар ҳамаи ҳаёти худ онро як ё ду маротиба карданд ва дуст доштанд онро аҳли салаф. Ҳукми мустаҳаб савоб аст ба сабаби кардан ва адами (набудани) иқоб аст ба сабаби тарк кардан. Амали мустаҳаб ибтидои ҳар корро аз рост сар кардан, масҳи гардан кашидан, намозҳои нафли пеш аз ʔаср ва пеш аз хуфтан, рузаи нафл, садақаи нафл.

МУБОҲ-Он чизест, ки муҳайяр гузошта шудааст, бандаро байни кардан ва нокардани амал. Амали мубоҳ мисли зиёда хурдан барои зарурат ва ё зиёда хоб кардан.

НАМУДҲОИ ФАРЗ ВА СУННАТ

Фарз ду хел мешавад: фарзи ʔайн ва фарзи кифоя. Фарзи ʔайн он чизест, ки то ҳуди банда ба ҷо наорад, аз гарданаш соқит намешавад. Мисли намоз хондан.

Фарзи кифоя он чизест, ки як кас ба ҷо оварад аз дигарон соқит мешавад. Мисли намози ҷаноза ва ҷавоби салом.

Суннат ду хел мешавад: суннати муаккада ва суннати мустаҳабба.

Суннати муаккада он чизест, ки пайғамбарамон саллаллоҳу ʼалайҳи ва саллам тарк накардаанд. Мисли: суннатҳои намози бомдод, пешин, шом ва хуфтан.

Суннати мустаҳабба он чизест, ки пайғамбарамон саллаллоҳу ʼалайҳи ва саллам дар ҳаёти худ як ё ду маротиба кардаанд. Мисли: суннати намози аср ва чаҳор ракаъат суннати пеш аз намози хуфтан.

ҲАРОМ-Он чизест, ки манъ карда шудааст, бо далели катъӣ. Ҳукми амали ҳаром ба сабаби тарк кардан савоб аст ва кардани он гуноҳи кабира аст. Ҳалол шуморидани ҳаром куфр аст, инчунин аксаш. Амали ҳаром мисли арақ нушидан, зино кардан, падару модаронро норизоӣ кардан.

МАКРУҲ-Он чизест, ки қабех шуморида шудааст кардани он. ҳукми макруҳ савоб аст ба сабаби тарк кардан ва итоб аст ба сабаби кардан. Амали макруҳ мисли дар вақтҳои тулуъ, қиём ва ғуруби офтоб намоз гузоридан,

бо дасти рост бинӣ афшонидан, дар мақоми истинҷо сухан гуфтан.

МУФСИД-Он чизест, ки ба сабаби кардани он намоз фосид шавад. Амали муфсид мисли дар намоз каломи дунёӣ задан, дар ҳолати рузадорӣ хурдан, ошомидан.

ФАРЗИ ХИЛОФИЯ

Фарзи хилофия панҷ аст:

1. Тартиб.
2. Ором гирифтан дар рукуъ ва дар суҷуд.
3. Қавма.
4. Ҷалса.
5. Баромадани намозхон аз намоз бо феъли худаш, Соҳибтартиб он шахсе мебошад, ки дар ҳамаи ҳаёти худ ягон маротиба, ло ақал дар як сол як маротиба намози худро қазо накарда бошад, илло аз соҳибтартибӣ мебарояд.

ВАҚТҲОИ ҲАРОМ ВА МАКРУҲ

Дар ин се вақт хондани намоз ҳаром аст, инчунин намози Ҷаноза ва саҷдаи тиловат:

1. Ҳангоми айни тулуи офтоб.
2. Ҳангоми айни қиёми офтоб.
3. Ҳангоми айни ғуруби офтоб.

Дар ин се вақт хондани ҳар навъ намоз макруҳ аст:

1. Пас аз намози ғажр то тулуи офтоб.
2. Даҳ вапонздаҳ дақиқа қабл аз завол ва баъди он.
3. Пас аз фарзи намози аср то ғуруби офтоб.

Дар вақтҳои мазкур хондани намози ҷаноза ва саҷдаи тиловат чоиз аст.

САҶДАИ САҲВ

Ҳар гоҳ, ки таъхири фарз ва ё як воқибе аз намоз ба фаромушӣ тарк гардад ва дар намоз ёд ояд, барои ҷабри нуқсони он намоз дар ҳаёдаи охир пас аз аттаҳиёт ба тарафи рост салом карда ба ҷой овардани ду саҷда воқиб аст, инро саҷдаи саҳв (фаромушӣ) мегӯянд. Ин ду саҷдаро ба ҷо оварда, дубора аттаҳиёт, дуруд ва дуъо хонда,

баъд ба ҳарду ҷониб салом диҳад. Мисли дар намоз дар қаъдаи аввал нанишаста, ба қиём рост шавад, ё аттаҳиётро дар қаъдатайн нахонад, ё замми сура накунад, ё дуъои қунут нахонад ва қайра. Агар яке аз воҷибот фаромуш шавад ва ин ду сачдаро ба ҷо наорад, намози вай саҳеҳ нест, иъодаи он лозим аст. Агар сачдаи саҳв фаромуш шавад, пас аз салом ба ёдаш ояд, ягон амале накарда бошад, сухан аз каломе накарда бошад, то ин вақт ру ба қибла бошад, агар чӣ пас аз салом дер гузашта бошад ҳам сачдаи саҳв кунад дуруст бошад. Ва пас аз сачдаи саҳв аттаҳиёт, салавот ва дуъо хонда ба ду тараф салом диҳад. Ба ду ё зиёда тарки воҷиб ҳам, як сачдаи саҳв кифоя аст.

САЧДАИ ТИЛОВАТ

Дар Қуръони карим 14 оят аст, ки ба тиловати он як сачда воҷиб мешавад. Ин сачдаро сачдаи тиловат мегуянд. Дар қиём истода «**Аллолу акбар**» гуфта, ба сачда равад ва се бор «**Субҳона раббиял ъало**» гуфта, як сачда ба ҷо орад ва «**Аллоҳу акбар**» гуфта аз сачда бихезад.

НАМОЗИ ҶУМЪА

Намози ҷумъа мисли намози панҷгона фарз аст. Лекин бар аҳолии деҳот ва қишлоқ фарз нест. Вақти намози ҷумъа ҳамон вақти намози пешин аст. Дар ҷумъа 10 ракаъат намоз аст: 4 ракаъат суннат, 2 ракаъат фарз 4 ракаъат суннат.

НИЯТИ НАМОЗИ ҶУМЪА

Ният кардам бигузoram, чаҳор ракаъат суннати намози пеш аз фарзи ҷумъа, вақте ки бар ман аст, руй овардам ба қибла, қиблаи ман ба ҷиҳати Каъба, холисаллиллоҳи таъоло Аллоҳу акбар.

Ният кардам, соқит гардонам фаризаи вақтиро ба адо кардани ду ракаъат фарзи намози ҷумъа, вақте, ки бар ман аст, руй овардам ба қибла, қиблаи ман ба ҷиҳати Каъба, иқтидо кардам ба имоми ҳозиристода, холисаллиллоҳи таъоло. Аллоҳу акбар.

Ният кардам, бигузoram чаҳор ракаъат суннати намози баъд аз фарзи намози ҷумъа, вақте, ки бар ман аст, руй овардам ба кубла, қиблаи ман ба ҷиҳати Каъба, холисаллиллоҳи таъоло Аллоҳу акбар.

НИЯТИ НАМОЗИ ИДИ РАМАЗОН

Ният кардам, бигузoram ду ракаъат намози иди рамазон бо ҷумлаи такбироташ, ки воҷиби ҳамин вақт аст руй овардам ба қибла, қиблаи ман ба ҷиҳати Каъба, иқтидо кардам ба имоми ҳозиристода, холисаллиллоҳи таъоло Аллоҳу акбар.

НИЯТИ НАМОЗИ ИДИ ҚУРБОН

Ният кардам, бигузoram, ду ракаъат намози иди қурбон, ба ҷумлаи такбироташ, ки воҷиби ҳамин вақт аст, руй овардам ба қибла, қиблаи ман ба ҷиҳати Каъба, иқтидо кардам ба имоми ҳозиристода, холисаллиллоҳи таъоло Аллоҳу акбар.

ТАКБИРИ ТАШРИҚ

Ин такбирро аз рузи ӯарафа, яъне як руз пеш аз иди қурбон аз намози бомдод сар карда, то рузи чаҳоруми ид, то намози аср баъди ҳар фарз меҳонад, ки 23 такбир мешавад. Амали такбири ташриқ воҷиб аст.

Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар, ло илоҳа
иллоҳу валлоҳу акбар, Аллоҳу акбар ва
лиллоҳил ҳамд.

НИЯТИ НАМОЗИ ҚАНОЗА

Ният кардам, бигузoram чаҳор такбироти
салоти қанозарo, сано мар Худоро, дуруд мар
Муҳаммади Мустафоро, савобашро
бахшидам дар ин маййити ҳозиристодарo,
вақте, ки бар ман аст, руй овардам ба қибла,
қиблаи ман ба қиҳати Каъба, иқтидо кардам
ба имоми ҳозиристода холисал-лиллоҳи
таъоло.

Аллоҳу акбар.

Субҳанакаллоҳума ва биҳамдика ва
таборакасмука ва таъоло қаддука ва ло
илоҳа ғайрук.

Аллоҳу акбар.

Аллоҳума салли ъало Муҳаммадин ва ъало оли Муҳаммад, камо саллайта ъало Иброҳима ва ъало оли Иброҳима иннака ҳамидум маҷид. Аллоҳума борик ъало Муҳаммадин ва ъало оли Муҳаммад, камо боракта ъало Иброҳима ва ъало оли Иброҳим иннака ҳамидум маҷид. Аллоҳу акбар.

Аллоҳумағфирли-ҳаййино ва маййитино ва шоҳидино ва ғоибино ва сағирино ва кабирино ва закирино ва унсоно, Аллоҳума ман аҳяйтаху минно фааҳйихи ъалал Ислом ва ман таваффайтаху тинно фатаваффаху ъалал имон, бираҳматика ё арҳамар роҳимин.

Инро гуфта, баъд ба ду тараф салом дода, аз намоз мебарояд.

Агар мурда писараки норасида бошад, ин дуъоро бихонад:

Аллоҳуммаҷ-ъалҳу лано фаратав, фаҷъалҳу лано аҷрав ва зуҳран ваҷъалҳу лано шофиав ва мушаффаан, бираҳматика ё арҳамар роҳимин.

Агар мурда духтараки норасида бошад, ин дуъоро бихонад:

Аллоҳума ҷъалҳо лано фаратав ваҷъалҳо лано аҷрав ва зухран, ваҷъалҳо шофиатав ва мушафفاتан, бирақматика ё арҳамар роҳимин.

ТАСБЕҲИ РАМАЗОН

Субҳона зилмулки валмалакут, субҳона зилъиззати валъазамати валқудрати валкибриёи валҶабарут. Субҳонал маликил ҳайиллазӣ ло яному вало ямут Суббуҳун қуддусун раббуно ва рабул малоикати варруҳ. Ло илоҳа иллаллоҳу настағфируллоҳ, нас- алукал ҷанната ва наъзуз бика минан нор.

ЧИЛ ФАРЗ

***Эй, бародар, аз масоил чил фариза ёд дор,
То бихишти ҷадн ёбӣ андарон рузӣ шумор.
Ҳафти имон, панҷи ислому ду шаш андар
намоз,***

***Се ба ғуслу дар вузуву дар таяммум чор чор.
Дуи дигар амри маъруф асту наҳйи
мункараст,
Баъд аз он ҳайзу нифосу илм, эй садри кибор***

ФАРОИЗИ РУЗА

Дар руза се фарз аст:

1. Ният
2. Нахурдан ва наошомидан аз субҳи содиқ то фуру рафтани офтоб.
3. Тарки ҷимоъ кардан аз субҳи содиқ то фуру рафтани офтоб.

НИЯТИ РУЗАИ РАМАЗОН

***Валисавми ғаддин мин шаҳри рамазоналлазӣ
фаризатан навайту.***

НИЯТИ РУЗА КУШОДАН

***Аллоҳума лака сумту ва бика оманту ва
ъалайка таваккалту ва ъало ризқика афтарту.***

ФАРОИЗИ ЗАКОТ

Шароити фарз шудани закот ҳафт аст:

1. ҳуррият - яъне озод будан.
2. Балоғат.
3. Оқил.
4. Ислом.
5. Нисоб.
6. Гузаштани сол.
7. Ғайр аз қарз соҳиби мол будан.

НИСОБИ ЗАКОТ

Касе, ки пулаш ба ҳисоби тиллои мағоза ба 100 грамм расидааст, соҳиби нисоб шуморида шуда, аз он 2.5 фоизашро закот медиҳад. Нияти закот дар вақти додан ё ҷудо кардан фарз аст.

МАСОРИФИ ЗАКОТ

1. **Фақир**-яъне шахсест, ки уро мол асту кам аз нисоб.
2. **Мускин** - яъне шахсест, ки уро чизе нест.

3. **Омили закот** - яъне ҷамъкунандаи закот.

4. **Мукотаб** - яъне ғулومه, ки барои озод кардани худ кор карда истодааст.

5. **Мадюн** - яъне шахсест, ки аз ватанаш дур афтодааст ва ба худ чизе надорад.

ТАНБЕҲ

Кесе, ки закот надихад, намози у қабул намешавад ва моли у бар у ҳалол намешавад ва агар садақа ва хайрот кунад, қабул намешавад. Ривоят кардааст Абу Ҳурайра разияллоҳу ӯанҳу аз Пайғамбарамон Муҳаммади Мустафо саллаллоҳу ӯалайҳи ва саллам, кесе ки Парвардигор уро мол диҳад, вале закоташро адо накунад фардо рузи қиёмат сухта мешавад бо ҳамон мол руи уро ва ду пахлуи уро ва пушти уро ва ҳар вақто, ки хунук шавад боз такрор карда мешавад ҳамон азобро.

ФАРОИЗИ ҒУСЛ

1. Шустани даҳон.

2. Шустани бинӣ.

3. Шустани тамоми бадан.

НИЯТИ ҒУСЛ

**Навайту ан ахтасила ғуслан минал
чанобати рафан лил ҳадаси истибоҳатан
лиссалоти ва таҳоратан лил бадани ва
тақаррубан миналлоҳи таъоло Аллоҳу
акбар.**

АМАЛҲОИ СОЛИҲ

Ҳар шахсе, ки номи Худои таъолоро шунавад,
«**Ҷалла ҷалолаҳу**» гуяд.

Ҳар шахсе, ки номи пайғамбарамон
Муҳаммади Мастафоро шунавад, «**саллаллоҳу
ъалайҳи ва саллам**» гуяд.

Ҳар шахе пеш аз таъом хурдан «**Бисмиллоҳир
раҳмонир раҳим**» гуяд. Баъд аз таъом хурдан
«**Алҳамду лиллоҳи раббил ъоламин**» гуяд.

ДУЪОИ БАЪДИ ТАОМ

**Алҳамду лиллоҳиллази атъамано ва сақоно
ва ҷаъалано минал муслимин.**

Дуъое, ки дастшӯй барои шахси обреза мегӯяд;
«Таҳаракаллоҳу мин ҷамиъи зунубика», Ва
шахси обреза ин дуъоро мегуяд: **«Ва лака
мисли золика»**.

Агар шахсе атса занад, ин дуъоро гуяд,
«Алҳамду лиллоҳи ӯало кулли ҳол».
Шунавандаи атса гуяд: **Ярҳамукаллоҳ»**

Агар шахсера ҳамёза ояд бо пушти се ангушти
дасти чапаш даҳонашро пушида гуяд:
«Астағфируллоҳ»

Дар вақти вохурӣ гуяд: **«ассалому ӯалайкум
ва раҳматуллоҳи ва баракотух»**.

Ҷавоби салом: **«Ва ӯалайкумуссалому ва
раҳматуллоҳи ва баракотух»**.

Дар вақти дастдиҳӣ гуяд: **«Яғфируллоҳи лано
ва лакум»**.

Дар вақти ирода ва ё ваъда кардан
гуяд: **«Иншоаллоҳу таъоло»**.

Дар вақти хайрухуш гуяд: **«Фӣ амониллоҳи
таъоло»**.

Калимаи афсус. Агар шахсе вафоти бародари муъминашро шунавад гуяд: «**Инно лиллоҳӣ ва инно илайҳи роҷиъун**».

Дар вақти тобутро бардоштан гуяд:
«**Бисмиллоҳир раҳмонир раҳим**».

Дуъое, ки ба хок суф карда ба қабр мерезанд:
«**Минҳо халақнокум ва фиҳо нуъидукум ва минҳо нухриҷукум торатан ухро**».

Агар пурсанд, ки:

Ту бандаи кӣ? - Ман бандаи Худо.

Уммати кӣ? - Уммати Муҳаммади Мустафо саллаллоҳу ʼалайҳи ва саллам.

Дустдори кӣ? - Дустдори чаҳор ёри босафо.

Мазҳаб ба кӣ дорӣ? - Мазҳаб ба имоми Аъзам.

Аз миллати кӣ? - Аз миллати Иброҳими Халилulloҳ.

АФЗАЛИ ДУЪО

Раббано отино фид-дунё ҳасанатан ва фил охирати ҳасанатан ва қино ʼазобан нор.